

razumljivo. Kajti, kdor preživi svoje življenje na kolodvorih in v ropotajočih železniških vozovih, ta gotovo ne želi v svojem prostem času ničesar slišati o semaforjih in predorih. Romanika železnice ne neha tam, kjer pričeneja zaslužek ali pa borba za vsakdanji težko prisluženi kruhek.

Kako zelo pa ta šport, izdelovati modelne železnice, zanima ljudi na

Angleškem, je pokazala razstava. V prvih treh dneh jo je obiskalo sto tisoč ljudi; mnogi od njih so pri ogledovanju sami dobili veselje, da bi tudi delali take železnice in se z njimi igrali pod mizami stanovanja.

Pa si dajmo zdaj roko na srce: tudi marsikateri Zvončkar ne bi imel nič proti temu, če bi mogel postati član tega društva!

O radirki

Prav gotovo ima vsakdo od vas, kar vas je marljivih in pridnih šolarčkov in šolar, med svojimi šolskimi potrebščinami tudi radirko, ki marsikomu večkrat pomaga iz zadrege. Ali pa tudi veste, od kdaj se na svetu uporablja ta važna potreščina? V starih časih so poznali le radirni nož in radirni prah. Za izbrisavanje grafitnih črt, torej takih, ki so narejene s svinčnikom, pa košček krušne sredice, o kateri že l. 1400. poroča neki italijanski učenjak z imenom Cennini. Da se

pa lahko uporablja za radiranje namesto kruha kavčuk, to je iztuh-tal Joao Hijacint Magelhaens, pravnik znamenitega pomorščaka. Tako so zabeležili l. 1772. v spisih pariške Akademije znanosti. Portugalci so mu kot izumitelju radirke l. 1918. postavili v Oportu spomenik. Leta 1775. so pričeli prodajati v Parizu gumaste kocke pod imenom »peau de nègre« (zamorčeva koža), imenovane tako zaradi njihove črne barve. Seveda je stala tedaj taka radirka, ki je bila komaj večja od 12 milimetrov, cele štiri franke, kar je bilo v tistih časih mnogo denarja. Danes dobite lepo »gumico« že za pol dinarja!

Krinke

Pisanega papirja najdeš gotovo nekaj pri hiši! Še košček kartona (tršega papirja), nekaj vrvice in kleja, pa imamo vse, kar potrebujemo. Karton urežemo po obliki obraza in ga spodaj zaokrožimo. Potem denemo ta kos papirja pred obraz, zaznamujemo s svinčnikom odprtine za oči, nos in usta in jih izrežemo. Mesti, kjer potegnemo skozi luknjici vrvco ali trak, pa prelepimo še s koščkom tenke lepenke, da se nam krinka ne raztrga. Nos je lahko trioglat (glej št. 3.) ali cevast (glej št. 2.), vlepimo ga na krinko na odgovarjajoče mesto (odprtino). Obrvi in trepalnice pa izrežemo po sliki 4. in 5. Ravno tako izrežemo brke in brado iz barvastega papirja. Lasje so narejeni iz istega papirja. Nalepljene gube in pege napravijo krinko še bolj šaljivo in zanimivo.

